

plikovaná. — Původní úmysl přijmouti některý platný právní řád za vzor pro budoucí práce kodifikační padl z nechtění ke všem stávajícím řádům (tak na př. pelský sněm odmítl přijmouti vzíti za vzor moderní trestní zákon ruský) a ustanoveno vypracovati úplně nový právní řád, založený na tradicích starého polského práva a nezávislý na jiných vzorech. Namáhavým tímto úkolem pověřena zákonem z 3. června 1919 Polská Kodifikační Komise (Komisja Kodyfikacyjna Rzeczypospolitej Polskiej). Polsko nezřídilo tedy jako my zvláštní ministerstvo unifikací, nýbrž zvláštní autonomní orgán, složený z právníků vědců i odborníků, jehož poměr k ministerstvu spravedlnosti jest určen zákonem. P. K. K. jest též pomocným orgánem zákonodárných těles, neboť jim se předkládají ministrem spravedlnosti osnovy komisí vypracované. Komise skládá se z presidenta, tří vicepresidentů a 40 členů, kterýžto počet se může rozšířit dle potřeby a tvoří jej universitní profesori, advokáti, soudcové, notáři i právní odborníci. Prvním presidentem zvolen r. 1919 prof. dr. Fr. Fierich z Krakova, po jehož smrti r. 1928 vykonávají presidentský úřad pohromadě tři vicepresidenti. Zmocněna zákonem dala si P. K. K. vlastní jednací řád, několikrát měněný, definitivní z r. 1924, dle něhož se dělí na 5 komisí: práva občanského, obchodního, trestního, procesu civilního a trestního, z nichž poslední ukončila již své práce. Dnešní výsledky činnosti P. K. K. rozděluje její generální sekretář prof. Rappaport na tři kategorie: předně jsou to osnovy zákonů jednotlivých (na př. osnova zák. o autorském právu), dále velké kodifikační práce, pro něž byla vlastně komise zřízena (kú př. osnova o organizaci soudů a soudnictví; a konečně souhrn osnov dosud plně nedohotověných (na př. návrh zákona o právu manželském). Přes vylíčenou komplikovanost a zodpovědnost práce, snaží se P. K. K. dokončiti v roce 1932 svůj záslužný úkol. Karásek.

Dr. Franz Freudenfeld: Die Gemeindeabgaben. (Stiepel's Gesetz-Sammlung, Folge 56, stran 182.) — Rada nejvyššího správního soudu Dr. Freudenfeld, známý německý odborník ve věcech samosprávných, podává svou edicí cennou a spolehlivou pomůcku naší praxi. Otiskuje především ve výňatku zákony a nařízení, které jsou podkladem soustavy obecních dávek, tedy především t. zv. fin. novely (č. 329/1921) a druhé fin. novely (č. 77/27), jakož i § 99 zákona o organizaci polit. správy, sem spadající. Dále otiskuje vzorná pravidla, vydaná na základě zákonného zmocnění vládou, pro všech dvacet druhů obecních dávek, pro něž dosud vzorná pravidla existují. Při řadě těchto dávek podává nejdůležitější judikáty, což platí zejména o dávce, nejtíže pocítované totiž t. zv. dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí. Předmětu tomuto ostatně autor věnoval před časem samostatnou práci (Vertzuwachs-abgabe von Liegenschaften).

Celý problém obecních dávek, jakožto zjev novodobé finanční politiky obecní, zasluhuje skutečně největší pozornosti i s hlediska teoretického. Nové finanční zákony o obecních financích totiž obrátily k dávkám zřetel, když opustily princip neomezených přírážek. Pisatel těchto řádků poukázal již na jiném místě (Problémy obecních veřejných příjmů ve sborníku Právo a stát), že za tohoto stavu bude leckde, zejména ve velikých městech, příjem z dávek převyšovati příjmy ostatní. Nedávná uzávěrka obce pražské toto očekávání potvrdila. Ovšem proti dávkám jsou vážné námitky, podobné námitkám v oboru daní nepřímých. Jde tu totiž o zatěžování konsumu.

Bylo by si přáti, aby problémem obecních dávek se zabývali i čeští právníci, alespoň do té míry, že by vydána byla česká příručka pro praxi. —jkt—

PhDr. Václav Černý: První ministerstvo zemědělství v Rakousku (1848—1853). Praha, 1929, Čs. akademie zemědělská. Sborník IV. A. 1., str. 119—192, in 8. — Dr. Černému zůstane zásluha, že povšiml si důkladněji historie ministerstva zemědělství a pokusil se osvětliti jeho